

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

SSN Marcin Łochowski

w sprawie ze skargi R. B.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2020 r.

1. **pozostawia skargę bez rozpoznania;**
2. **zwalnia R. B. od wydatków niniejszego postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

R. B. w dniu 9 kwietnia 2020 r. (data prezentaty) wniósł skargę na przewlekłość postępowania Sądu Najwyższego w sprawie skargi na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w (...) w sprawie przewlekłości postępowania Sądu Okręgowego w R. w sprawie III S (...). Skarżący wniósł o: (1) zobowiązanie Sądu Najwyższego do złożenia do akt: (a) dowodów umocowania na urządzie sędziego, jak tego wymaga art. 179 Konstytucji, osób podających się za sędziów, na okoliczność nieistnienia; (b) dowodów umocowania przez Naród do wykonywania władzy sądowniczej, jak tego wymaga art. 4 ust. 2 Konstytucji, osób podających się na sędziów, na okoliczność nieistnienia; (2) zorganizowanie Sądu Najwyższego zgodnie z Konstytucją i ustawami; (3) stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie; oraz (4) przyznanie na rzecz skarżącego kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Zarządzeniem z dnia 16 kwietnia 2020 r. skarżącego wezwano do uzupełnienia braku formalnego skargi poprzez oznaczenie sygnatury akt sprawy toczącej się przed Sądem Najwyższym, w której skarga dotyczy, w terminie 7 dni pod rygorem pozostawienia skargi bez rozpoznania.

Wezwanie do uzupełnienia braku formalnego po podwójnym awizowaniu zostało zwrócone do Sądu Najwyższego z adnotacją „Zwrot – nie podjęto w terminie”. Zarządzeniem z dnia 25 maja 2020 r. wezwanie uznano za doręczone z dniem 11 maja 2020 r. Termin do uzupełnienia braku formalnego skargi, uwzględniając zawieszenie terminu jakie miało miejsce od dnia 31 marca 2020 r. na podstawie art. 15zżs ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 568), a które to zawieszenie uległo zakończeniu z dniem 23 maja 2020 r. na podstawie art. 46 pkt 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. 2020, poz. 875), upłynął bezskutecznie w dniu 1 czerwca 2020 r. Do chwili obecnej skarżący nie odpowiedział na wezwanie i nie uzupełnił braku formalnego skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga R. B. podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (art. 1).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma

procesowego, a ponadto zawierać: żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Jak stanowi art. 8 ust. 2 ww. ustawy, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

Stosownie do art. 430 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (t.j. Dz.U. 2020, poz. 30 ze zm., dalej: k.p.k.) Sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 429 § 1 albo jeżeli przyjęcie tego środka nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Jak stanowi § 2 wyżej przytoczonego przepisu, na postanowienie przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego, chyba że zostało wydane przez Sąd Najwyższy. Z kolei zgodnie z art. 429 § 1 k.p.k. Prezes sądu pierwszej instancji odmawia przyjęcia środka odwoławczego, jeżeli wniesiony został po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Biorąc za podstawę powyższe, Sąd Najwyższy w analizowanej sprawie doszedł do przekonania, że w konsekwencji bezskutecznego upływu terminu do uzupełnienia braku formalnego skarga R. B. wobec nieuzupełnienia jej braku formalnego i nałożonego rygoru podlegała pozostawieniu bez rozpoznania.

Niezależnie od powyższego, pomimo braków formalnych skargi, nie budzi wątpliwości, że R. B. domaga się stwierdzenia przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...). Taka zaś skarga w świetle ugruntowanego i jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego jest niedopuszczalna, a jej złożenie implikuje, w przypadku odpowiedniego stosowania przepisów postępowania karnego, pozostawienie jej przez Sąd orzekający bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego

postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). W myśl art. 5 ust. 1 ww. ustawy, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, że przez tok postępowania w sprawie, w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy, należy rozumieć postępowanie co do istoty sprawy. Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują odrębnej skargi, która sama dotyczy postępowania w przedmiocie skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Z tego też względu, jak już zaznaczano powyżej, w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominował pogląd o niedopuszczalności takiej skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; z 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; z 19 listopada 2019 r., I NSP 176/19; z 11 grudnia 2019 r., I NSP 170/19; z 26 listopada 2019 r., I NSP 164/19). Wobec powyższego, skarga R. B. na przewlekłość postępowania, pomimo, iż jest wadliwa formalnie, z uwagi na jej niedopuszczalność podlegałaby pozostawieniu bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przytoczonych przepisów orzekł, jak w punkcie 1 postanowienia.

Rozstrzygnięcie o wydatkach niniejszego postępowania wynika z treści art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k. i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.